

บทที่ 6

สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ

ในการศึกษาเปรียบเทียบหลักเกณฑ์การจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มของประเทศไทยและภาษีสินค้าและบริการของประเทศสิงคโปร์ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบหลักเกณฑ์การจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มของประเทศไทยและภาษีสินค้าและบริการของประเทศสิงคโปร์

สรุปผลการศึกษา

จากการศึกษาเปรียบเทียบหลักเกณฑ์การจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มของประเทศไทยและภาษีสินค้าและบริการของประเทศสิงคโปร์พบว่า ทั้งภาษีมูลค่าเพิ่มและภาษีสินค้าและบริการ เป็นภาษีที่จัดเก็บจากฐานการบริโภคภายในประเทศ โดยเรียกเก็บจากบุคคลที่ซื้อสินค้าหรือรับบริการ ซึ่งจัดเก็บเฉพาะจากมูลค่าส่วนที่เพิ่มขึ้นในแต่ละขั้นตอนของการผลิต การจำหน่าย หรือการให้บริการ การศึกษาในครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบในเรื่องของผู้ที่มีหน้าที่เสียภาษี ความรับผิดชอบในการเสียภาษี ฐานภาษี อัตราภาษี การคำนวณภาษี การจดทะเบียน การจัดทำใบกำกับภาษี และการยื่นแบบแสดงรายการและการนำส่งภาษี ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

1. ผู้มีหน้าที่เสียภาษี โดยทั่วไปผู้มีหน้าที่เสียภาษีมูลค่าเพิ่มและภาษีสินค้าและบริการ ได้แก่ ผู้ประกอบการและผู้นำเข้า นอกจากนี้ยังมีผู้ที่กฎหมายกำหนดให้มีความหน้าที่เสียภาษีเป็นกรณีพิเศษด้วย เช่น ตัวแทน ผู้โอนและผู้รับโอน
2. ความรับผิดชอบในการเสียภาษี ประเทศไทยมีการแบ่งความรับผิดชอบในการเสียภาษีออกเป็นหลายกรณี ซึ่งอาจสร้างความยุ่งยากและสับสนให้แก่ผู้ประกอบการจดทะเบียนได้ สำหรับประเทศสิงคโปร์ ความรับผิดชอบในการเสียภาษีในเกือบทุกกรณี จะเกิดขึ้นเมื่อมีการส่งมอบสินค้าหรือสินค้าพร้อมสำหรับการใช้งานหรือมีการให้บริการ ได้ออกใบกำกับภาษี หรือได้รับชำระราคาค่าสินค้าหรือค่าบริการ เว้นแต่เมื่อมีการออกใบกำกับภาษีภายใน 14 วันหลังจากที่มีการส่งมอบสินค้าหรือสินค้าพร้อมสำหรับการใช้งานหรือมีการให้บริการ ความรับผิดชอบในการเสียภาษีก็จะเกิดขึ้นเมื่อวันที่ได้ออกใบกำกับภาษี
3. ฐานภาษี สำหรับการขายสินค้าหรือการให้บริการทั่วไป มูลค่าฐานภาษีสำหรับประเทศไทย ได้แก่ มูลค่าทั้งหมดที่ผู้ประกอบการ ได้รับหรือพึงได้รับจากการขายสินค้าหรือการให้บริการ

รวมทั้งภาษีสรรพสามิต(ถ้ามี) ในส่วนของประเทศสิงคโปร์ คือ เงินหรือมูลค่าของราคากลาง สำหรับการส่งออกประเทศไทยใช้ราคา เอฟ.โอ.บี ของสินค้าบวกด้วยภาษีสรรพสามิตและ ค่าธรรมเนียมอื่น แต่ไม่รวมอากรขาออก ในขณะที่ประเทศสิงคโปร์ใช้มูลค่าในเชิงพาณิชย์ของ สินค้า (Commercial Value) บวกด้วยค่าใช้จ่าย และค่าธรรมเนียมอื่น ๆ (ถ้ามี) ในส่วนของการนำเข้า สินค้าทั้งประเทศไทยและสิงคโปร์ใช้ราคา ซี.ไอ.เอฟ ของสินค้า บวกด้วยค่าธรรมเนียม ค่าภาษี ค่า อากร และค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ตามที่กฎหมายของแต่ละประเทศได้กำหนดเอาไว้ ส่วนในกรณีที่มีการ ขายสินค้าหรือการให้บริการโดยไม่มีค่าตอบแทนหรือมีค่าตอบแทนต่ำกว่าราคากลางโดยไม่มีเหตุ อันสมควร ทั้งประเทศไทยและสิงคโปร์กำหนดให้ใช้ราคากลาง สำหรับการขายสินค้าหรือการ ให้บริการกรณีที่ผู้ประกอบการนำสินค้าไปใช้หรือได้ใช้บริการ ไม่ว่าจะโดยตนเองหรือบุคคลอื่น โดย มิใช่เพื่อการประกอบกิจการโดยตรง ประเทศไทยกำหนดให้ใช้ราคากลางเป็นฐานภาษี ในขณะที่ ประเทศสิงคโปร์กำหนดให้ใช้มูลค่าในเชิงพาณิชย์

4. อัตราภาษี ประเทศไทยและประเทศสิงคโปร์มีการแบ่งอัตราภาษีออกเป็น 2 อัตรา คือ อัตราทั่วไปและอัตราร้อยละ 0 สำหรับอัตราทั่วไป ปัจจุบันประเทศไทยและสิงคโปร์จัดเก็บภาษีใน อัตราร้อยละ 7 สำหรับการขายสินค้า การให้บริการ และการนำเข้า ส่วนอัตราร้อยละ 0 ประเทศไทย จัดเก็บจากการส่งออก การให้บริการที่กระทำในราชอาณาจักรและได้ใช้บริการในต่างประเทศ รวมถึงการให้บริการที่กระทำในราชอาณาจักรเพื่อใช้ผลิตสินค้าในเขตปลอดอากรเพื่อส่งออก และการ ให้บริการที่กระทำในเขตอุตสาหกรรมส่งออกเพื่อใช้ผลิตสินค้าเพื่อส่งออกด้วย การให้บริการ ขนส่งระหว่างประเทศโดยอากาศยาน หรือเรือเดินทะเลที่กระทำการ โดยผู้ประกอบการที่เป็นนิติ บุคคล ในขณะที่ประเทศสิงคโปร์จัดเก็บภาษีในอัตราร้อยละ 0 สำหรับการส่งออก และการ ให้บริการระหว่างประเทศ

5. การคำนวณภาษี ผู้ประกอบการจดทะเบียนทั้งของประเทศไทยและสิงคโปร์มีหน้าที่ ต้องคำนวณภาษีที่ต้องชำระหรือมีสิทธิได้รับคืน โดยการคำนวณจากภาษีขายหักด้วยภาษีซื้อ ใน กรณีที่ภาษีขายมากกว่าภาษีซื้อ ผู้ประกอบการต้องชำระภาษีเท่ากับส่วนต่างนั้น ในกรณีที่ภาษีซื้อ มากกว่าภาษีขาย สำหรับประเทศไทยให้ถือเป็นเครดิตภาษีของผู้ประกอบการ โดยผู้ประกอบการมี สิทธิได้รับคืนภาษีเป็นเงินสด โอนเข้าบัญชีธนาคาร หรือนำภาษีที่ได้รับคืนนั้นยกยอดไปชำระ ภาษีมูลค่าเพิ่มในเดือนถัดไป ส่วนประเทศสิงคโปร์ผู้ประกอบการจะได้รับคืนภาษีเท่านั้น ผู้ประกอบการไม่สามารถนำภาษีที่ได้รับคืนนั้นยกยอดไปชำระภาษีสินค้าและบริการในไตรมาส ถัดไปได้ การคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่มของประเทศไทยจะคำนวณเป็นรายเดือน ส่วนประเทศสิงคโปร์ โดยทั่วไปจะคำนวณเป็นรายไตรมาส แต่ผู้ประกอบการสามารถขออนุมัติคำนวณภาษีเป็นรายเดือน หรือรายหกเดือนก็ได้

6. การจดทะเบียน ผู้ประกอบการมีหน้าที่ต้องจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มและภาษีสินค้าและบริการ หากผู้ประกอบการมีมูลค่าของฐานภาษีเกินกว่าที่กฎหมายกำหนด โดยที่ประเทศไทยได้กำหนดมูลค่าของฐานภาษีเอาไว้ที่ 1.8 ล้านบาทต่อปีและ 1 ล้านบาทดอลลาร์สิงคโปร์สำหรับประเทศสิงคโปร์ ผู้ประกอบการที่มีมูลค่าของฐานภาษีเกินกว่าที่กฎหมายกำหนดมีหน้าที่ต้องยื่นคำขอจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มภายใน 30 วันนับแต่วันที่มียารับเกินกว่า 1.8 ล้านบาทต่อปี สำหรับประเทศสิงคโปร์ ผู้ประกอบการที่มีรายรับในไตรมาสปัจจุบันรวมทั้งรายรับใน 3 ไตรมาสที่ผ่านมาเกินกว่า 1 ล้านบาทดอลลาร์สิงคโปร์ มีหน้าที่ต้องยื่นคำขอจดทะเบียนภาษีสินค้าและบริการภายใน 30 วันนับจากวันสิ้นไตรมาสที่มีรายรับเกินกว่า 1 ล้านบาทดอลลาร์สิงคโปร์ต่อปี ภายหลังจากที่ผู้ประกอบการได้ยื่นคำขอจดทะเบียนและเอกสารต่าง ๆ ครบถ้วนแล้ว ผู้ประกอบการจะได้รับใบทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มเป็นการรับรองการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม และหนังสือแจ้งการจดทะเบียนภาษีสินค้าและบริการเป็นการรับรองการจดทะเบียนภาษีสินค้าและบริการ โดยผู้ประกอบการจะเป็นผู้ประกอบการจดทะเบียนตั้งแต่วันที่ที่ระบุในใบทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มและหนังสือแจ้งการจดทะเบียนภาษีสินค้าและบริการ หากภายหลังจากผู้ประกอบการได้มีการเปลี่ยนแปลงรายการที่ได้จดทะเบียนไว้แล้ว ผู้ประกอบการมีหน้าที่ต้องแจ้งการเปลี่ยนแปลงนั้นภายใน 15 วันนับจากวันที่มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นสำหรับประเทศไทยและภายใน 30 วันนับจากวันที่มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นสำหรับประเทศสิงคโปร์ และเพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกและแบ่งเบาภาระของผู้ประกอบการจดทะเบียน ผู้ประกอบการจดทะเบียนสามารถที่จะจดทะเบียนแบบกลุ่ม หรือจดทะเบียนโดยแบ่งแยกตามแผนกหรือธุรกิจได้อีกด้วย ซึ่งการขายสินค้าหรือการให้บริการภายในกลุ่ม ระหว่างแผนกหรือธุรกิจไม่ต้องเสียภาษีสินค้าและบริการ

7. การจัดทำใบกำกับภาษี ผู้ประกอบการมีหน้าที่ต้องจัดทำใบกำกับภาษีเมื่อมีการขายสินค้าหรือการให้บริการเกิดขึ้น ประเทศไทยผู้ประกอบการมีหน้าที่ต้องออกใบกำกับภาษีทันทีที่มีความรับผิดชอบในการเสียภาษีเกิดขึ้น แต่สำหรับประเทศสิงคโปร์ผู้ประกอบการจดทะเบียนมีหน้าที่ต้องจัดทำใบกำกับภาษีภายใน 30 วันนับจากวันที่ความรับผิดชอบในการเสียภาษีสินค้าและบริการเกิดขึ้น นอกจากนี้ใบกำกับภาษีที่ผู้ประกอบการต้องจัดทำให้แก่ลูกค้าแล้ว ยังมีเอกสารอื่นที่ผู้ประกอบการจัดทำขึ้นที่ถือเป็นใบกำกับภาษีได้อีกด้วย หลักเกณฑ์การออกใบกำกับภาษีอย่างย่อประเทศไทยและประเทศสิงคโปร์มีหลักเกณฑ์ในการออกใบกำกับภาษีอย่างย่อแตกต่างกัน คือ ประเทศไทยจะดูที่ลักษณะการประกอบกิจการและการให้บริการของธุรกิจเป็นหลัก แต่สำหรับประเทศสิงคโปร์จะดูที่มูลค่าของสินค้าและบริการเป็นหลัก กล่าวคือ ผู้ประกอบการที่มีสิทธิออกใบกำกับภาษีสำหรับประเทศไทยต้องเป็นผู้ประกอบการจดทะเบียนที่ประกอบกิจการขายสินค้าในลักษณะขายปลีก หรือประกอบกิจการให้บริการในลักษณะบริการรายย่อยแก่บุคคลจำนวนมาก

ประเทศสิงคโปร์หากมูลค่าของสินค้าหรือบริการที่ได้รวมภาษีสินค้าและบริการเอาไว้แล้วไม่เกิน 1 พันดอลลาร์สิงคโปร์ ผู้ประกอบการก็สามารถที่จะออกไปกำกับภาษีอย่างย่อได้

8. การยื่นแบบแสดงรายการและการนำส่งภาษี ผู้ประกอบการมีหน้าที่ต้องยื่นแบบแสดงรายการและนำส่งภาษี(ถ้ามี) เป็นรายเดือนสำหรับประเทศไทยและรายไตรมาสสำหรับประเทศสิงคโปร์ ไม่ว่าจะได้ขายสินค้าหรือให้บริการในเดือนภาษีหรือไตรมาสไหนหรือไม่ก็ตาม โดยประเทศไทยแบบแสดงรายการที่ใช้ยื่นเพื่อแสดงรายการภาษีมูลค่าเพิ่ม ได้แก่ แบบ ภ.พ. 30 และ ภ.พ. 36 โดยผู้ประกอบการสามารถยื่นแบบแสดงรายการได้ ณ สำนักงานสรรพากรพื้นที่สาขาในท้องที่ที่สถานประกอบการตั้งอยู่ สำหรับประเทศสิงคโปร์แบบแสดงรายการที่ใช้ยื่นเพื่อแสดงรายการภาษีสินค้าและบริการ ได้แก่ GST F5: Goods and Services Tax Return โดยผู้ประกอบการสามารถยื่นแบบแสดงรายการได้ ณ The Comptroller of Goods and Services Tax ซึ่งมีสำนักงานเพียงแห่งเดียว สำหรับการนำเข้าสินค้า ผู้นำเข้าสินค้าทั้งประเทศไทยและประเทศสิงคโปร์ต้องยื่นแบบและชำระภาษี ณ ด่านศุลกากรที่มีการนำเข้าสินค้า ผู้ประกอบการทั้งของประเทศไทยและสิงคโปร์สามารถยื่นแบบได้ด้วยตนเองหรือยื่นผ่านอินเทอร์เน็ตก็ได้ นอกจากนี้แล้ว ประเทศสิงคโปร์ยังอนุญาตให้ผู้ประกอบการยื่นแบบโดยการส่งไปรษณีย์ได้อีกทางหนึ่งด้วย

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาเปรียบเทียบหลักเกณฑ์การจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มของประเทศไทยและภาษีสินค้าและบริการของประเทศสิงคโปร์นั้น ทั้งสองประเทศมีความแตกต่างกันบ้างในรายละเอียด ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมของนโยบายในการจัดเก็บภาษีของรัฐและสภาพเศรษฐกิจของประเทศนั้น ๆ จากการศึกษา ผู้ศึกษาพบว่ามีหลักเกณฑ์บางอย่างที่ประเทศสิงคโปร์มีการบัญญัติไว้เกี่ยวกับการจัดเก็บภาษีสินค้าและบริการที่มีความแตกต่างกับของประเทศไทย และผู้ศึกษาเห็นว่าหลักเกณฑ์ดังกล่าวอาจเป็นประโยชน์ต่อการจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มของประเทศไทยและเป็นประโยชน์ต่อผู้ประกอบการจดทะเบียนมีดังนี้

1. ควรศึกษาวิธีการจดทะเบียนแบบกลุ่มและการจดทะเบียน โดยแบ่งแยกตามแผนกหรือธุรกิจของประเทศสิงคโปร์ และนำมาประยุกต์ใช้ในประเทศไทย เพื่อเป็นการแบ่งเบาภาระภาษีของผู้ประกอบการ เนื่องจากการจดทะเบียนทั้งสองแบบนี้ หากมีการขายสินค้าหรือให้บริการภายในกลุ่ม ระหว่างแผนก หรือธุรกิจ ไม่ต้องเสียภาษีสินค้าและบริการ

2. ควรยืดระยะเวลาในการออกไปกำกับภาษีของผู้ประกอบการให้นานขึ้น เพื่อให้ผู้ประกอบการมีเวลาในการเตรียมตัวสำหรับจัดทำใบกำกับภาษีมากขึ้น

3. ควรกระตุ้นให้ผู้ประกอบการขึ้นแบบแสดงรายการ โดยระบบอินเทอร์เน็ตแทนการขึ้นแบบแสดงรายการในรูปแบบของกระดาษ เพื่อความสะดวก รวดเร็ว ลดต้นทุนทางธุรกิจของผู้ประกอบการ ทั้งยังเป็นการลดการใช้กระดาษเพื่อช่วยรักษาสิ่งแวดล้อมอีกด้วย

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved